

[Petra Petersen.]

fremtid vente en forbedring af seksuallovgivningen, der tager sigte på oprettelse af seksualklinikker eller giver udvidet adgang til svangerskabsafbrydelse på social indikation.

Abortproblemet er i dag så stort, at lovgivningen ikke kan komme udenom det. Vore hospitaler er overfyldt af aborterende kvinder. Vore læger og mødrehjælpsinstitutionerne er ude af stand til at hjælpe alle, der henvender sig om hjælp. Kvindeorganisationerne og de faglige arbejderkvinder har rejst spørgsmålet, og den højtærede minister fru Fanny Jensen har erklæret, at hun vil gå ind for en svangerskabslovgivning, der tager hensyn til kvindernes økonomiske stilling.

Jeg vil tro, det er disse vægtige grunde, der har fået den højtærede justitsminister til at nedsætte svangerskabskommissionen, og ikke, som hr. Stejncke gerne vil give det udseende af, en flok kvinder, der spekulerer i lovløshed. Men ingen tror på, at en revision af svangerskabsloven vil give uhindret adgang til svangerskabsafbrydelse, og ingen ønsker det. Vi må tage tilbørligt hensyn til de kvinder, hvis økonomiske forhold er så fortvivlede og så ringe, at en barnefødsel for dem betyder en katastrofe, men endnu vigtigere er det dog, at man gennemfører en virkelig beskyttelse af kvinden som moder. Kvinderne har nået en del i kravet om ligeberettigelse med manden, selvom de stadig ikke har opnået det, der er vigtigst, lige løn og anden økonomisk ligeberettigelse, og når der findes folk, der siger, at de ikke vil være med til at gennemføre særrettigheder for kvinder, vil jeg sige: endnu — og jeg vil tro til evig tid — bliver det kvinderne, der skal føde børnene — de naturligvis bliver det ikke let for os at lave om. Når jeg ønsker loven om moderskabsydelse gennemført, er det ikke for at indføre særrettigheder for kvinder, men for at beskytte moderskabet og barnet. De, der taler om fosterdrab, burde tænke på, hvor lidt vi her i Danmark gør for at beskytte det ufødte barn og den kvinde, der skal skænke barnet livet.

På et offentligt møde i Odense i mandags stillede jeg nogle spørgsmål til den højtærede minister fru Fanny Jensen, med hvem jeg diskuterede disse problemer. Den højtærede minister undgik at svare på mine spørgsmål, og jeg vil derfor stille dem igen, ikke alene til den højtærede minister, men også til tingets medlemmer: Vil man, selv efter udvidet adgang til svangerskabsafbrydelse på social indikation, lukke øjnene for den trang, der er tilstede for moderskabsydelse? Vil man

tro, at en udvidelse af adgangen til at få foretaget svangerskabsafbrydelse vil standse de illegale aborter? Vil man udvide denne adgang så meget, at der gives tilladelse til hvert år at afbryde 11 000 svangerskaber — det antal illegale aborter sagkundskaben regner med finder sted hvert år?

Befolkningens levestandard forringes faktisk fra dag til dag, idet varepriserne er stadig stigende; jeg mindes aldrig i de 25 år, jeg har været husmoder, at priserne på levnedsmidler og andre livsfornödenheder har været så store som i dag. Arbejdsløsheden stiger, og hvem tør sige, at det i overskuelig fremtid bliver muligt at give arbejderne den ret, der burde være en selvfølgelig: retten til ved eget arbejde at tjene sit brød.

Der er ingen bedring i boligsituationen, selv i mindre byer findes der boligløse. De bor i kældre, i skure, på lofter og i uhumske husvildeboliger. Andre bor i overbefolkede lejligheder, hos venner og familie, og mange unge ægtepar bor adskilt, hver hos deres pårørende. De nye lejligheder, der bygges, er dyre, så dyre, at en almindelig arbejderfamilie ikke er i stand til at betale hverken leje eller indskud. Flytter den alligevel ind i en sådan lejlighed, begynder der en kamp, som må kæmpes hver eneste dag, en kamp for tilværelsen, en kamp for at skaffe penge til husleje eller til afdrag på indskud.

Jeg talte forleden dag med en ung moder, der var flyttet ind i en sådan ny lejlighed. Familien var ikke i stand til med mandens løn at klare udgifterne, og nu var den unge kone, der selv havde tre børn, nødt til at tage arbejde for at hjælpe manden med at klare udgifterne. Om dagen havde hun — foruden sine egne tre børn — tre børn i dagpleje. Også deres mødre var tvunget ud på arbejde uden at kunne få deres børn anbragt i børnehaver. Foruden dette arbejde havde den unge kone hver nat arbejde på en sæbefabrik. Det siger sig selv, at det kun er et tidsspørgsmål, hvornår en sådan kone bukker under for det pres, der er lagt på hende. Når det sker, kan manden overhovedet ikke klare nogen af de forpligtelser, familien har. Hvis konen bliver syg og skal på hospitalet eller på rekreativshjem, bliver det samfundet, der skal betale, og det koster penge. Det er også dyrt at sende tre børn på optagelseshjem, og så kan der alligevel hverken betales husleje, skat eller andet. Men jeg kunne tænke mig at stille det spørgsmål til den højtærede socialminister: Hvad skal sådan en ung kone gøre, hvis hun venter det fjerde barn?

Der er efterhånden en del mennesker, der erkender, at arbejderklassens levevilkår er